

C/2024/5412

16.9.2024

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 3 lipca 2024 r. w sprawie T-406/22, Volkskreditbank/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, wniesione w dniu 6 sierpnia 2024 r. przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

(Sprawa C- 537/24 P)

(C/2024/5412)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (przedstawiciele: K.-P. Wojcik, H. Ehlers, D. Ceran i C. De Falco, pełnomocnicy oraz H.G. Kamann i P. Gey, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Volkskreditbank AG, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) wnosi o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 3 lipca 2024 r. w sprawie Volkskreditbank/SRB, T-406/22 ⁽¹⁾,
- oddalenie skargi lub, ewentualnie, przekazanie jej Sądowi do ponownego rozpoznania,
- ewentualnie, utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji przez okres 30 miesięcy od daty wydania wyroku w niniejszym postępowaniu odwoławczym,
- oraz
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji

Zarzuty i główne argumenty

W opinii Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) należy uchylić zaskarżony wyrok, w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji SRB z dnia 11 kwietnia 2022 r. ⁽²⁾ w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz Jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w zakresie, w jakim dotyczy ona Volkskreditbank. W tym względzie SRB podnosi łącznie pięć zarzutów.

Po pierwsze, SRB twierdzi, że stwierdzenia Sądu zawarte w pkt 23-43, a w szczególności w pkt 32-41 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którymi powierzenie Radzie uprawnień wykonawczych na podstawie art. 70 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽³⁾ nie jest wystarczająco umotywowane jako „należycie uzasadniony przypadek” w rozumieniu art. 291 ust. 2 TFUE, są błędne. Sąd przekroczył kryteria ocenne wymagane w orzecznictwie i pominął uzasadnienie zawarte w motywie 114 rozporządzenia nr 806/2014, które należy oceniać w jego odpowiednim kontekście.

Po drugie, SRB twierdzi, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 70 ust. 7 rozporządzenia nr 806/2014 i błędnie zrozumiał art. 8 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/81 ⁽⁴⁾ w ramach stwierdzeń zawartych w pkt 45-87 zaskarżonego wyroku. W szczególności Sąd naruszył prawo, kwalifikując art. 8 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego 2015/81 jako zmianę metody obliczania przewidzianej w art. 70 ust. 1 i 2 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014, pomijając przejściowy charakter tego przepisu.

⁽¹⁾ EU:T:2024:439.

⁽²⁾ SRB/ES/2022/18.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).

Po trzecie, SRB zarzuca Sądowi błędną wykładnię art. 69 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014. Sąd stwierdził, że SRB powinna była oszacować prognozowany poziom docelowy „z należytą starannością” i „zachowawczo” (pkt 125-126 zaskarżonego wyroku). Zasadniczo oznacza to, że SRB powinna była celowo i znacznie przeszacować poziom docelowy, aby zapewnić łączną zgodność z pułapem 12,5 % i zasadą, że poziom docelowy musi osiągnąć 1 % gwarantowanych depozytów w unii bankowej na koniec okresu początkowego (zasada 1 %). Podejście to narusza zasady pewności prawa, dobrej administracji i proporcjonalności, jest niezgodne z doktryną Meroniego i pozostaje wewnętrznie sprzeczne.

Po czwarte, SRB zarzuca, że Sąd w pkt 114-127 - opierając się na rzekomo jasnym i jednoznacznym brzmieniu – dokonał błędnej wykładni art. 70 ust. 2 pkt 1 i 4 rozporządzenia nr 806/2014, wedle której pułap 12,5 % musi być ściśle stosowany we wszystkich okolicznościach w okresie początkowym. Uzasadnienie tego stwierdzenia jest sprzeczne, stanowi błędne koło, a ponadto wykładnia Sądu pomija kontekst i cel normy.

Po piąte, SRB twierdzi, że Sąd naruszył prawo i nie ocenił należycie okoliczności faktycznych i prawnych, które istniały w momencie wydania zaskarżonej decyzji. Sąd ocenił raczej kwestię, czy SRB może jednocześnie przestrzegać zarówno pułapu 12,5 %, jak i zasady 1 % na podstawie opcji, która istniała tylko w 2016 r., a mianowicie przeszacowania prognozowanego poziomu docelowego od początku okresu początkowego, a tym samym zastosował nieprawidłową podstawę oceny.
